

Mik Peterman

Dobrovolní
otroci

společenský román

UFITA

Kolik facek od života potřebuje dnešní člověk na to, aby se probral? Kéž by bylo pravdou, že nejmoudřejší je poučení z životních facek cizím lidem, jenže...

Mladý pár Daniel a Elena se za dramatických okolností seznamují s vysoce postaveným manažerem a otevírá se jim nový svět. Život plyne nádherně, na nebi není mráčku. Úspěch, bohatství, sex. S odstupem času ale začne hřmět. Mladí hrdinové jdou proti proudu, nevnímají varovné signály. Ze všech sil překonávají překážky, dopují se alkoholem, antidepresivy, drogami. Daniel i Elena musí dostat facku přes celá ústa, aby pochopili smysl svého života...

Román velice poutavě podkrývá zoufalé pracovní podmínky kariérních zaměstnanců i těch, kterým mzda umožňuje jen obyčejné přežívání. Kniha přináší čtenáři mimořádně dobře propracovanou psychologii hlavních postav ve velice čtivém příběhu dnešních dnů.

***Mik
Peterman***

DOBROVOLNÍ OTROCI

společenský román

UFITA 2015

Daniel byl ve svém živlu, když palmovým hájem dorazili na jihovýchodní stranu ostrova, kde se břeh prudčeji svažoval do moře. Na prašnou cestu navazovalo dřevěné molo ve tvaru písmene *T* a na jeho konci se v mírném vánku vyzývavě pohupovalo – modrozluté letadlo na mohutných plovácích, stříbrný nápis *Air Maldivian* na trupu.

„*Piper Seneca*,“ špitnul Daniel s hrdostí v hlase, že může udivit svou dobrou znalostí malých letadel.

„Na tom jsi lítal?“

„Ne ne, já přece lítám na jednomotorové *Cesně*. Tohle už je hodně slušné letadélko. Dvoumotorák pro šest až sedm osob,“ odpověděl pyšně a trochu i obdivně. Použil přítomný čas *lítám* – už je to ale dva roky, kdy za pilotním kniplem seděl naposledy. Pracovní povinnosti ho hodně často odvádějí od koníčků, kterým se věnoval před tím, než se po zásluze došplhal na pozici finančního manažera ve společnosti GODAL.

Nevědomky zrychlil chůzi, odloučil se od Eleny a už zblízka okukoval majestátně se tyčící hydroplán. Když byli s leteckým klubem na posledním výletě ve Francii a ve Španělsku a z

hlouposti se předháněli, kdo si podvozkem škrtne o vzedmuté mořské vlny, představoval si, jak by bylo úchvatné vzlétat a přistávat přímo z vodní hladiny. Teď se mu to splní – *Zlatá Elenka moje...*

Ohlédl se po partnerce. Ta už stála u malé budky na molu a studovala podmínky vyhlídkového letu.

„Je to na hodinku. Máme štěstí, poletíme za chvíli, další let už by byl pro nás příliš pozdě.“

„No prima, takže opravdu letíme?“

„Ano, mají tři poslední místa.“

„Super, perfektní, udělala jsi mi radost, broučku,“ zářil Daniel a vděčně pohladil Elenu po vlasech. Ruka ještě hýčkala partnerku a oči se už rozhlížely po molu.

Nahlédl i do budky, přesvědčil se, že mimo úřednici v ní nikdo jiný není.

Poodešel a neomaleně nakukoval do letadla.

Rozpačitě se otočil a díval se ke břehu, stál a pohupoval se na špičkách.

„Co se děje? Na – tady jsou tikety.“

„Co? Ale nic. Jenom – hledám pilota. Víš?“

Chvíli se bezmyšlenkovitě procházeli kolem letadla, spolu s nimi ještě párek Němců v důchodovém věku – *Spolucestující...*

„Tamhle je,“ utrousil Daniel a necitlivě odstrčil Elenu.

Rychlým krokem vyrazil po molu naproti starému muži s kapitánskou kšiltovkou a v modré košili s výložkami.

Potkali se uprostřed, chvíli poklidně gestikulovali a pak spolu vykročili k letadlu.

Daniel měl očividně svěšenou hlavu.

„Přemlouval jsem ho, abych si mohl sednout na místo kopilota.“

„Nedovolil to, že?“

„Ne. Nedovolil. Prý je to proti předpisům, dědek jeden. Prý to místo je jen pro služební účely.“

„Tys mu vysvětlil, že taky lítáš...“

„To víš, že jo. Stejně to s ním nehnulo...“

„Ale brouku, přece si tím nenecháš zkazit tenhle výlet,“ řekla posmutněle Elena a bylo vidět, že by ji mrzelo, kdyby naplánovaná pěkná chvílka měla vyznít do vytracena.

„Hmmm...“ Daniel jenom neutrálně zavřel. Roztržitě mrkl na hodinky – *Pět minut...* Nasupeně se podíval na neoblomného pilota, jak uprostřed trupu neohrabaně vyklápí schůdky pro nástup pasažérů.

Dobře mu tak – řekl si Daniel, když si všiml, že mu asi hrana rámu spadla na nohu a starý pilot se prudce vzpřímil, sundal si čepici a chvějící rukou si dvakrát přejel opocené čelo. Zavrával a zhluboka se nadechl. Pak se křečovitě otočil na mladou úřednici v budce a se strojeným úsměvem dal pokyn k nástupu.

Panstvo, můžete na palubu prosím – zašvitořila slušnou angličtinou dívčina z budky. Čtyři natěšení výletníci se kvapně vydali ke schůdkům. Daniel chytil Elenu za ruku a taktně dal přednost německému páru – *Nechvátej...*

Elena se usmála.

Pochopila, že partner nechce sedět na zadních sedačkách, že chce z prostředních křesel alespoň přes rameno nakukovat pilotovi do řízení – *At' si to užije...*

Pilot se svědomitě připoutal čtyřbodovými pásy a okénkem dal pokyn asistentce, aby zaklopila schůdky a zavřela hlavní dveře do letadla.

Daniel seděl vedle Eleny na dvousedadle hned za pilotem a natahoval krk, aby mu neunikly žádné předletové úkony. Cítil příjemné vzrušení. Vděčně se podíval na partnerku. Usmáli se na sebe – dva spokojení výletníci.

Třísk – prásk.

Najednou se ozvaly dvě tupé rány do zavřených nástupních dveří.

Všichni čtyři pasažéři se ukrutně lekli.

Překvapený pilot rozezleně otevřel svoje boční dvířka a o něčem se vzrušeně dohadoval s asistentkou. Jejich ďábelskému jazyku nebylo možno vůbec rozumět. Vedle diskutující dívky stáli dva noblesní turisté, luxusně oblečení jako zazobaní Američané.

„O co jde? Vidíš tam něco?“ zeptal se Eleny, která seděla u bližšího okénka.

„Nevím. Řekla bych, že ti dva se ještě chtějí dostat do letadla, ale oni už jim to nechťejí dovolit. Asi, že je tady jenom jedno místo... Hele – teď ten mafián cpe nějaké bankovky asistentce.“

Daniel ze své pozice viděl, jak se pilot rozčiluje a razantně kroutí hlavou, otírá si čelo z vzrušení a vypouští příval nesrozumitelných výkřiků v domorodém jazyce.

Nakonec se ale ukázalo, kdo je v tomto podniku rozhodujícím šéfem a asistentka si prosadila své.

„Asi už konečně dostala dost peněz.“

Američani se začali soukat do letadla. Štíhlá blondýna se vepala dozadu ke dvěma německým manželům, naškrobený padesátník v bílém obleku se usadil na sedadlo vedle pilota.

Cože?!...

Najednou to jde, to bylo keců...

„No, to je neskutečné,“ posteskl si Daniel nasupeně.

„Milionáři, co bys od nich čekal,“ reagovala Elena polohlasně.
„Nech to být.“

Pilot začínal startovat.

Američan na vedlejším sedadle se otočil dozadu a kriticky si přeměřil Eleny s Danielem.

„Myslíš, že nám rozuměl?“ zašeptala partnerovi do ucha.

„Těžko,“ pokrčil Daniel rameny, usadil se pohodlněji ve své sedačce a už zase bedlivě sledoval pilotovy úkony.

Letadlo zvýšilo obrátky motoru, hluk v kabině zesílil, nebylo rozumět vlastnímu slovu. Vrtule se roztočily do nevázané zběsilosti a proudem odvalujícího vzduchu mocně čerily hladinu pod křídly. Molo se začalo zvolna vzdalovat, plováky klouzaly po neklidné vodě. Po pár metrech řev ještě zesílil a letadlo začalo natahovat nos dopředu a nahoru. Rychlost se zvyšovala a zvyšovala. Daniel těkavě sledoval ubíhající pevninu vlevo, mořskou hladinu vpravo, hned zase průhled čelním sklem na modravý obzor. Letadlo se ještě více nadzvedlo, trhavě poskočilo, jak se velké plováky vymanily ze svazující vodní přitažlivosti.

Nádhera...

Letadlo začalo stoupat v předpisovém úhlu. V bezpečné výšce pilot stáhl klapy a dal mírný náklon vpravo. Po chvíli se pod křídlem znovu začínal objevovat ostrov Kaashidhoo. Pilot dostoupal zhruba do tří set metrů a vyrovnal letadlo do vodorovna, pak stáhl otáčky a zamířil na severozápad.

„Letíme nad náš atol,“ znalecky zakřičel Daniel Eleně do ucha, „dívej se, jestli poznáme náš ostrůvek.“

Kouzelné okamžiky...

Nebe bylo vymetené a skvostně se odráželo ve vodní hladině, která místy přecházela od světle modré po tmavou šmolku, jindy zase až do zelena.

Daniel se kochal tou barevnou krásou.

„Tady někde jsme pluli ve člunu,“ poznamenal hlasitě a ukázal pod sebe do neurčita.

Elena pochopila, mlčky přitakala.

Za chvíli se už v dálce před přídílí letadla začínaly rýsovat kontury desítek ostrůvků.

„Náš atol Baa...“

Souhlasně přikývla.

Doletěli nad atol a pilot točil letadlo vlevo. Velikým obloukem opisoval oválný tvar atolu s nádhernými ostrůvky plnými zeleně a přehrší droboučkových chatiček. Nad jednou skupinkou ostrovů pilot potlačil knipl a snížil otáčky. Letadlo začalo plavně sklesávat až do výšky sotva jen padesáti metrů. Už bylo možno rozeznat veškeré detaily na palmách i na chatičkách. Lidi zvedali hlavu, tu a tam někdo mával na pozdrav.

„Je to ráj... úplně jiné než ze země...“

Elena se usmála – *To jsem ráda...*

V nízké výšce udělal pilot táhlé esíčko nad drobnými ostrůvky.

„Kde je náš ostrov?“

Daniel se zbrkle rozhlížel. „Ještě jsme se k němu nedostali. Řekl bych někde tímhle směrem,“ mávl rukou napříč nad sedadlem kopilota.

Letadlo zase zvýšilo otáčky a zvedlo nos, aby vystoupalo na svou původní letovou hladinu.

„Támhle. Támhle to bude náš Kihaadhuffaru. Vidíš to?“

Elena se naklonila vpravo, mezi desítkou zelených perel obkroužených světlocence modrým lemem, ale jejich ostrov stále nepoznávala.

Opustili atol Baa a letadlo se stočilo východněji.

Po malé chvilce letu nad blankytným mořem se vpředu vynořoval sousední atol s kompaktním obloukem nízko ponořené pevniny.

„Tady je těch ostrůvků méně.“

„Hmm...“

Obkroužili atol a pilot opět udělal nízký průlet nad skupinou sporadických ostrovů utopených ve škále všemožných odstínů modře a zeleně.

Elena pohládila Daniela po stehně a usmála se na něj. Bezprostředně vnímala jeho nadšení.

Pilot dokončil dlouhý oblouk, prořal záplavu slunečních paprsků, vystoupal do výšky tří tisíc stop a vydal se nad širé moře.

„Už se vracíme.“

Elena si přitáhla Danielovy hodinky. „Čas máme dobrý.“

„Perfektní.“

Spokojený Daniel se k ní naklonil a krátce ji políbil. Vděčnost z něj sálala. Ta tam byla šedočerná nuda z prvního týdne lenošení. Všechno mdlé bylo smazáno.

Co to?...

Najednou se letadlo prudce naklonilo vlevo a přešlo do táhlého sestupného oblouku.

Co se děje?...

Daniel se odstředivou silou přilepil na partnerku.

Co to vyvádí ten blázen?...

Vyčítavě se zahleděl na starého pilota.

V ten moment zesinal.

Pilotova ramena byla v sedačce bezvládně svěšená dopředu, brada se mrtvolně opírala o prsa.

On zkolaboval!...

Daniel jednal instinktivně. Ráz na ráz.

Jedním pohybem palce a ukazováku rozepnul svůj bezpečnostní pás.

Pevně se chopil obou sedaček před sebou a s námahou se zvedl.

Američan na sedadle kopilota vyjeveně civěl co se to děje.

Přihrbený Daniel se nacpal do mezery mezi sedadly a snažil se pravou rukou zachytit berany kniplu.

První pokus se nezdařil, zpocená ruka mu sklouzla.

Natáhl se ještě více.

Druhý pokus.

Pevně sevřel knipl. Mírně ho přitáhl a zvolna ho stácel vpravo.

Křídla se začala vracet do vodorovné polohy.

S vypětím všech sil dosáhl na přípust' plynu a o malý kousek ji zasunul. Motor nabral vysvobozující zvýšené otáčky. Letadlo začalo stoupat.

Daniel, křečovitě přehnutý přes rameno pilota, se zhurta osopil na vedle sedícího Američana.

„Vypadni!... *Get out of here. Right now. Do you understand? Get out of here.*“

Vyděšený turista teprve teď pochopil, co se to děje.

Roztržitě šátral po přezce.

Pásky mu nešly rozepnout.

Dělej...

Našponovaný Daniel s námahou ještě více přitáhl knipl, aby letadlo nabíralo bezpečnou výšku.

Přesunul se nad levé rameno pilota a knipl uchopil levou rukou.

Vypadni...

Bledý Američan se neobratně vysoukal ze sedadla a protáhl se mezerou na uvolněné místo vedle Eleny.

Konečně...

Daniel zase přeručkoval přes záda pilota a pravý roh kniplu sevřel v levačce.

Škvírou se nasoukal na sedadlo kopilota a pravou rukou hmátl po druhém kniplu.

Ufff...

Oddechl si.

Počáteční hrůza z něj spadla, teď si připadal jako statečný záchrance – jako ve filmu. Prakticky při každém letu velikými leta-

dly si představoval tu dramatickou scénu, že on jediný z desítek a stovek pasažerů na palubě dokáže alespoň trochu ovládat letadlo, že dostává přesné pokyny z řídicí věže a nakonec za bouřlivého potlesku celé osádky přistává na Kennedyho letišti.

Nyní ale vůbec nevnímal, co se děje za ním.

Soustředil se jen na přístrojovou desku, řídicí páku a nožní pedály.

Neznal úplně přesně tenhle typ *Piperu*, ale až tak odlišné přístroje od menší *Cesny* tu na něj nevykukovaly.

Pozorně se rozhlížel po budíkách a uklidnil se, že nikde není ukazatel v červeném poli, nikde nesvítí červená kontrolka.

Ufff – odfrkl si.

Seděl pevně v sedačce, oběma rukama svíral knipl, nohy měl položené na pedálech kormidla.

Pocítil někdejší jistotu.

Elena...

Ohlédl se přes rameno.

Elena hleděla vyjeveně, celá zelená.

Pokusil se o úsměv.

„To bude v pořádku...“

Slyšet ho nemohla, ale určitě pochopila.

Kde jsem?...

Slunce...

Teď už bylo odpoledne – mělo být někde na jihozápadě.

Aha...

Natáhl krk více k bočním okénkům a rozhlížel se doprava, doleva.

Moc toho neviděl.

Sluchátka...

Podíval se na nemohoucí tělo pilota. Na hlavě měl sluchátka s mikrofonem. Mohl by se spojit s řídicí věží.

Ale se kterou?...

Na ostrově Kaashidhoo si ničeho takového nevšiml.

Možná je tenhle let monitorován až z Male... Jsme daleko. Dosáhne vysílačka až tam?...

Myšlenky mu probleskávaly jedna za druhou.

Budou vůbec umět anglicky?...

Nebyl si jistý. Nechtěl se zdržovat složitou operací se sluchátky a ještě složitější komunikací s řídicí věží. Měl své zkušenosti se zoufalou angličtinou na některých malých letištích po Evropě – *Natož tady...*

Risknu to...

Musím k ostrovu Kaashidhoo. Jedině tam má pilot šanci, že se co nejdříve dostane alespoň k nějakému doktorovi...

Rozhodl se pro vlastní navigaci a pro samostatné přistání bez pomoci z venku.

Jednou se rozhodni a to pak neměň. Všechny další úkony už soustřed' jen a jen na cíl tvého rozhodnutí – vtloukal mu kdysi do hlavy zkušený instruktor při nácviku nouzových přistání.

Kde ale teď jsem?...

Znovu se rozhlédl.

Stočil letadlo doprava a udělal oblouk tři sta šedesát stupňů. V dále zahlédl mlhavé obrysy atolu Baa a sousedního atolu.

Aha...

Zorientoval se podle polohy slunce.

Zád' vyrovnal mezi oba vzdálené atoly.

Směr jihovýchod. Možná tak dvacet kilometrů...

Zkontroloval výškoměr – dvanáct set stop. Rychlost sto deset uzlů.

V pořádku...

Soustředěně hleděl přímo před sebe.

Tam někde asi bude ostrov Kaashidhoo, cíl nouzového letu...

Něco zahlédl.

Opatrně zatlačil na levý a pravý nožní pedál. Letadlo se mírně stočilo sem a tam ve vodorovné poloze.

Ne, není to čmouha na skle...

Byl si už jistý. Oči propichovaly bělavou tečku v modrém nekonečnu.

Nacvičeným pohledem přejel rychloměr, otáčkoměr a výškoměr. Levou rukou trochu povytáhl a nato hned zatlačil přípusť paliva. Otáčky se zmírnily a pak se zase vrátily na svou původní hodnotu.

Funguje to...

Sebejistě se zavrtil v pohodlné sedačce.

Konečně si zapnul bezpečnostní pás.

Zachtělo se mu vychutnat si příležitost. Přidal výrazněji plyn a potlačil knipl. Rychlost vzrostla na sto čtyřicet uzlů.

To je paráda...

Po tváři mu přeběhl spokojený úsměv.

Znovu se ohlédl po Eleně. Už mu připadala klidnější, ale ne zas tak moc. Zdvihl palec pravé ruky a mávl pokojně dlaní – *Bud' v klidu. Dobře to dopadne...*

Vzdálenost k ostrovu Kaashidhoo odhadl na pět šest kilometrů. Rychle se přibližoval.

Úkony před přistáním...

Dva roky už nepřistával. Vždycky se na tuhle operaci těšival.

Vzlet není žádný kumšt, ale přistání – to už je umění...

Vůbec nevěděl, jak může reagovat letadlo při styku plováků s vodní hladinou. Nikdy nic takového neviděl, ani v televizi na to nedával pozor – ale teď ho to provokativně lákalo.

Asi budu muset víc zvednout nos...

Uměl přistávat jen na kolový podvozek.

Ostrov se přiblížil.

Danielovi se rozbušilo srdce, hrdlo se mu stáhlo vzrušením. Padla na něj odpovědnost za pět dalších cestujících a za zkolobovaného pilota. Teď absolutně nebyl prostor se pilotovi věnovat. Nic by nedokázal ani nikdo z rozklepaných pasažérů za ním, všichni měli smrt v očích – *Ani se k němu nedostanou v téhle malé kabině...*

Věřil si, že nějak obstojně by se mu mohlo podařit s tímhle Piperem přistát – *Ale kdyby měl kola...*

Co ty plováky?...

Co to se mnou udělá?...

Intenzivně přemýšlel, jak se asi letadlo může zachovat. Zda má opravdu nos zvednout více než u kolového podvozku.

Asi ano, víc se to zařízne do vody...

Představil si, jak u babičky přistávaly na hladině rybníka divoké kachny – nohy vytrčily před sebe.

Ostrov už byl nebezpečně blízko.

Kachny...

Stáhl rychlost na devadesát uzlů.

Najednou nebyl čas na nacvičené úkony. Ani se neorientoval ve výšce a v rychlosti.

Takhle ne... Soustřed' se...

Zaplašil divoké myšlenky a koncentroval se na tolikrát opakované a zautomatizované úkony.

Výška sedm set stop...

Rychlost kolik? Kolik je na tomhle stroji tak přistávací rychlost?...

Porovnal situaci s menší *Cesnou* a odhadl potřebnou rychlost tak na sedmdesát osmdesát uzlů. Klapky dá na třicet, bylo bezvětří – *Ale až snížím rychlost...*

Raději přeletěl ostrov dostatečně daleko nad moře. Začal se vracet a rovnal se jako do okruhu nad letištěm.

To je ono...

I po dvou letech se mu vybavovaly pozapomenuté postupy.

Výška dobrá...

Utáhl si pevněji pásy.

Ve třetí zatáčce pomyslného okruhu snížil rychlost na sedmdesát uzlů.

Začal sestupovat.

Čtvrtá zatáčka – klapky na třicet – vyrovnat předek do správného náklonu.

Aha – musím nos trochu zvednout...

Šel na finále.

V hlavě mu začalo hučet.

Výška sto stop.

Vzpamatuj se! Neznáš to...

Přestal pokukovat po přístrojích a rovnal let podle oka.

Průlet!... No jistě!... Já blázen...

Nejraději by si nafackoval. V rukách a nohách má teď šest možná sedm lidských životů.

Klesnul ještě níže, už už si myslel, že by se mohly plováky dotýkat hladiny. Držel chvíli tuhle nepatrnou výšku, ale nepokoušel se o přistání. Přípust' plynu dal prudce naplno. Oba motory se rozeřvaly.

Klapky, klapky...

Zatáhl rychle klapky. Nos letadla se nádherně vznesl.

To je síla...

Otočil se do druhé zatačky okruhu, srovnal výšku, stáhl obrátky, vyrovnal polohu.

Elena...

Otočil se na ní. Byla vyděšená.

Gestikuloval, že se nic neděje, že to byla plánovaná zkouška, že půjde na ostré přistání ještě jednou.

Třetí zatačka, čtvrtá zatačka a znovu na finále.

Všechny úkony pro přistání už teď dělal s větší jistotou.

Nadzvedl trochu více nos a šel na padesát stop.

Čtyřicet...

Třicet...

Táhl nos stále trochu nad obzor.

Dvacet stop...

Deset...

Teď!

Křach.

Letadlo se otráslo. Rána vycházela ze zádě.

V momentu se ocas začal zvedat a letadlo jako kolébka zapíchovalo do vody před.

Ježišmarjáá!... To néé!...

Daniel nestačil vůbec reagovat.

Byl to strašidelný zlomek sekundy.

Letadlo se kolébavě zhouplo a plováky se odrazily od hladiny.

Stroj udělal dlouhý skok a plováky znovu plály do vody a – znovu se odrazily.

Prokristapána...

Daniel automaticky vrazil přípusť plynu hluboko do přístrojové desky a motory se opět rozeřvaly.

Všem na břehu bylo už jasné, že se děje něco mimořádného.

Přitáhnout – klapky – druhá zatačka – snížit rychlost – vyrovnat...

Ufff...

Další pokus.

Daniel se chvěl soustředěnou nervozitou.

Mozek mu šrotoval na plné obrátky.

Jak to, že se to takhle zakolébalo? Mohli jsme udělat smrtelný kotrmelec. Chybělo jen kousek...

Srovnal si všechny pocity při doteku plováků s vodou a vymyslel jiný postup.

Protáhl si okruh a připravil se na dlouhé finále.

Snížil rychlost na pětadesát.

Nezvedal nos.

Držel letadlo téměř ve vodorovné poloze. Jen mírně se přibližoval k hladině.

Šedesát uzlů.

Riskl to ještě ubrat.

Pětadesát.

Nos udržoval stále vodorovně.

Vyklenuté plováky začaly škrtat o zčeřenou hladinu moře.

Jemně, jemně, jemně...

Plynule více a více Daniel přitahoval knipl.

Rychlost klesala.

Centimetr za centimetrem se plováky bezpečně nořily do náruče Indického oceánu...

Elena s Danielem seděli se svými novými přáteli u jídelního stolu v privátním hotelovém salonku a připadali si jako v jiném světě. Luxus na ně dýchal z každého detailu. Už hned ráno si pro ně k jejich bungalovu připluli Edgar se Sabrinou svou přepychovou jachtou. *Kde by nás napadlo, že vy jste také Češi* – přiznával se večera Daniel, když mu po dramatickém přistání s hydroplánem rozechvělý Edgar vřele děkoval a na revanš je pozval do jejich apartmánu v hotelu na ostrůvku Horubadhoo – *Royal Island Resort*. Dneska už to nebyl vystrašený pasažér hrající si na bohatého Američana. Strach z něj spadl. Ano – ještě jednou, a vskutku vroucně, poděkoval on i jeho půvabná mladá žena Sabrina, jakmile ale všichni seděli v honosné jachtě, byl už hrdinou dne Edgar. Znal všechno, všude byl, všechno má – anebo mít může.

Daniel ale poslouchal jen na půl ucha. Jeho smysly ani mozek ještě zcela nevstřebaly ten skvost oděný do ženského těla – nádherně štíhlá postava, ale vůbec ne vyzáblá, na opálených pažích bylo možno číst pravidelné lekce v posilovně, kde má mít půvabná žena plnější tvary, tak tam je Sabrina rozhodně měla, úchvatné byly její uzounce oblé boky, pevné hýždě a nebezpečně

přitažlivé nohy, které moc ráda ukazovala pod průsvitnými sukněmi nebo v dlouhých rozparcích. První, co ale dnes Daniela při setkání zaujalo nejvíc, byly její plavé vlasy. Úplně ho uhranul obraz bohatě načechrané, zvlněné hřívy vznášející se nad sebevědomě držnými rameny kolem ukázkově nalíčeného obličeje, z něhož výrazně vystupovaly tři objekty – dvojice smaragdově zelených očí orámovaná dlouhými řasami pod nenápadným obočím a nepřehlédnutelná piha. Přesně taková piha u levého koutku úst, jakou se honosí Cindy Crawford. Sabrinina piha byla ovšem ještě mnohem vzrušivější. Daniel by si klidně dokázal představit, jak by tenhle symbol krásy musel dráždit jeho rty při vášnivém líbání. A ten vyzývavý úsměv...

Elena, Sabrina.

Daniel sváděl vnitřní souboj s laškovnou smyslností. Podvědomě porovnával dojem z obou přítomných žen.

Plavba naštěstí netrvala déle než dvacet minut.

Jsme skoro sousedi...

Byli sousedi, ale resort *Royal Island and Spa* byl jiná cenová kategorie, neskonale vyšší než si mohl dovolit Daniel. Čtyřhodový oběd na počest znovuzrození uzavřeli posledním přípitkem a vzájemným potykáním. Sabrině zajiskřily kočičí oči v její vypočítavé tvářičce a o momentík déle, než by bylo obvyklé, tiskla Danielovi ruku.

Aaahhh...

Oči mohl nechat i na jejích éterických šatičkách, které podtrhovaly Sabrininu dokonalou postavu. Dlouhá široká sukně z průsvitného tylu v měňavých odstínech zelené barvy jí sváděně vlála kolem boků a při každém kroku se rozevřela, aby ukázala do sněda opálenou štíhlou nohu, vrchní část šatů byla přiléhavá, ze světle hnědého elastického materiálu, který byl dekorován ručně vyšívanými ozdobnými stehy ve tvaru dvou hadů ovíjejících se kolem ženiných prsou, jinak byl naprosto průhledný, sexuální vzrušivost podtrhovala holá ramena.

Aaahhh...

„A teď jdeme do vířivky a budeme slavit a slavit. Je někdo proti?“

Nikdo proti nebyl, a tak se nechali uvést do uzavřeného relaxačního oddělení pro VIP klienty.

Edgar se nezapřel: „Přátelé, tak tomuhle říkám slušná úroveň. Tohle je, Sabrino, ta značka *jacuzzi*. Víš, jak jsme se dívali v tom katalogu.“

Elena se významně podívala na Daniela, jako že Edgarova nabubřelost nemá konců, ale neříkala nic. Oni by se tak mohli pochlubit jen svou prostou chatkou a falešným nadšením z ochutnávání domorodé stravy v putyce na ostrově Kaashidhoo.

Všichni byli až po bradu ponořeni v příjemně teplé vodě, nechávali se hladit osvěžujícími bublinkami menšími než špendlíkové hlavičky, usrkávali francouzské šampaňské a kochali se barevnými gejzírkami měnícími se v rytmu podmanivé hudby linoucí se z reproduktorů pod vodou.

„Ale drahý, takováhle vířivka se přece do naší koupelny nevejde.“

„Takováhle ne, to je jasné, menší ale ano. Nám bude klidně stačit vířivka jen pro čtyři osoby... Jacuzzi je vskutku špičkový výrobce,“ poznamenal Edgar namyšleně a otočil se k Danielovi, aby se dál předváděl, „už v polovině padesátých let Roy Jacuzzi vymyslel vodní trysky na bázi fyzikálního principu Venturi. Byl úplně první na světě. Dneska má na svých vířivkách skoro tři stovky patentů... Celý svět se od něj učí. Je to špička, podle počtu hvězdiček odběratele dodává firma odpovídající kvalitu svých hydromasážních systémů...“

Tak si to užij – myslel si Daniel a dál už toho fouňu neposlouchal. Po očku mrknul na Elenu, ta jen pohrdavě semkla rty k sobě, až se jí udělaly půvabné dolíčky ve tvářích.

Vyrušil je úslužný číšník.

Velký tác si odložil na odkládací stůl u dveří, otevřel skříňku z bambusového dřeva a vytáhl čtyři nafukovací stolečky, šíleně strakaté. Položil je před každého rekreanta na jemně bublající hladinu bazénku. Vzápětí před dámy a posléze i před pány přdestřel donesené tácy s čerstvě upravenými mořskými plody obloženými lákavě naaranžovanou směsí naporcovaného exotického ovoce.

Ten, ten a ten – ukazoval každý jednotlivě a číšník servíroval na nafukovací stolečky odpolední občerstvení.

„A co vy? Jak si vy užíváte pobyt na Maledivách? Jste tu poprvé? My sem létáme každoročně, vid’?“

Sabrina bez velkého zájmu přítakala a dál se věnovala prostřenému stolečku.

„Moc hezké, líbí se nám tu. My jsme tu poprvé. Hlavně Elena měla tenhle sen.“

Elena se trošinku zarděla. Vlastně ani hned nevěděla, jak by ona měla reagovat na banální otázku – nikdo přece nemůže říci, že se mu tady nelíbí. Byla docela ráda, že partner se jal sdělit hostitelům společně stanovisko: „Je to tady dost dobrý odpočinek... ideální pro toho, kdo nechce vůbec nic dělat...“

„Jak to myslíš?“

„No... připadá mi to... není tu moc aktivit na sportovní vyžití...“

„Ale to mi ani tak nepřipadá,“ oponoval nadřazeně Edgar, „vždyť si můžeš zahrát volejbal, tenis, stolní tenis, badminton, squash, nebo dát potápění, windsurfing, rybaření, zajít na diskotéku, na masáže, aromaterapii, ajurvědu... Mně to nepřipadá až tak unuděně laděné. Na vašem ostrově takovéhle možnosti nejsou?“

„Ale jsou. Není tam tedy tenisový kurt ani volejbalové hřiště, badminton nebo squash, ale tak nějak...“ Daniel se krátce odmlčel. „Vždyť řekni sám, za jak dlouho obejdeš kolem dokola váš ostrov? Za čtvrt hodiny?“

„Asi tak. Ale je tu přece víc možností než jen ranní běhání a podvečerní procházky.“

Jo? A čemu se z těch nabízených aktivit se tu věnujete vy? – chtělo by se Danielovi zeptat. Věděl, že by dostal vyhýbavou odpověď, že sem přijeli jenom odpočívat. Navíc z Edgara číšel silný neformální respekt. Včera si on sám vychutnal svých patnáct minut zasloužené slávy zachránce a byl i v očích hostitelů skutečným hrdinou, dnes už je to zapomenuto a vůdcovské oštěže v této malé partě pevně třímá Edgar.

Zajímavý pár tvořil se Sabrinou. Ona – mladá, půvabná žena mírně přes třicet, dokonalá v každém detailu těla i vystupování,

on – nesmírně sympatický, seriózní padesátník, štíhlé sportovní postavy s přitažlivě prošedivělými hustými vlasy a pěstěným, na kraťoučko zastříhaným šedivým plnovousem na bezvrásčité tváři. Vyzařovala z něj rozhodnost, asertivita a sebedůvěra. Daniel ho tipoval na úspěšného podnikatele s jasným cílem a systematickým tahem na branku.

„V čem podnikáš, Edgare?“

„Ne, ne, podnikání není úplně moje parketa. Na můj vkus je to příliš velké riziko. Já jsem generálním ředitelem v TENORAX GROUP, děláme hlavně do obchodu se zemědělskými produkty. Sabrina pečuje o domácnost. Vid', drahá?“ dodal Edgar a s upřímným zalíbením se zahleděl na svou atraktivní ženu. „Co děláte vy?“

„Já jsem finančním manažerem v GODALu a Elena je samostatnou ekonomkou ve FOXCORNÝ.“

„To je náhodička, pověz mi něco o tvoji práci,“ řekl Edgar s očividným zájmem a přisunul se blíže k Danielovi.

Zapředli nudný pracovní dialog.

Dámy se na sebe podívaly s pohrdavým odsudkem.

Sabrina jemně chytla Elenu za paži a odtáhla si ji více k sobě.

„Máte děti?“

Elena zavrtěla hlavou. „Tak nějak jsme se rozhodli, že nejprve pevněji zakotvíme v zaměstnání, užijeme si trochu světa a až teprve ve vhodnou chvíli se usadíme rodinným životem.“ Mluvila pevným hlasem, přesvědčivě odpověděla tak, jak to často slychávala od svých vrstevnic. Uvnitř se jí ale přece jenom i po těch letech trošinku sevřelo srdíčko. Nikdy by nahlas před těmito vlastně cizími lidmi nezmínila i ten nejpádnejší důvod odsunování dětí na pozdější dobu – až je bude moci opravdu vzorně zabezpečit, až bude skutečně přesvědčená, že její děti nebudou v ničem, ale v ničem strádat. Na rozdíl od ní.

Sabrina si ve své namyšlenosti vůbec nevšimla Eleniných zaměřených očí.

„To ti schvaluju. My taky zatím neplánujeme potomstvo. Na rodinu je vždycky dost času, vid', Edgare?“

Manžel nevnímal, byl plně zabrán do vzrušené diskuse s novým přítelem.

„Jste s Danem sympatický pár. Už jste spolu dlouho?“

„Docela dost, vlastně jsme se dali dohromady už na vejšce, na ekonomce...“

Elena se zasníla, na tváři se jí vyloudil milý úsměv.

„Uchvátil mě svou hrou na kytaru, šlo mu to, chrлил jednu dylanovku za druhou.“

„Ale to je báječné, mohly bychom si udělat večírek.“

Elena usrkla šampaňské a vrátila sklenku na nafukovací podnos. Smutně si povzdychla a zakroutila hlavou. „Jo, jo... to bývávalo, na kytaru už mu teď čas nezbývá, bohužel...“

Sabrina se s potlačovanou koketností v očích zahleděla na mladého muže debatujícího s Edgarem.

Bezděčně se pousmála, zamyslela se.

Vzápětí se zpřítomnila a pozdvihla číši směrem k Eleně.

Ženy švitořily o marnivém životě, mužové si krok za krokem vyjasňovali budoucí spolupráci Daniela a Edgara ve firmě TENORAX GROUP.

Fatální spojení čtveřice lidí bylo naplněno...